

თბილისი
1934 წ.

ნიუნბი

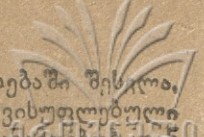
ქვემოთა
განყოფილება
№ 4

ერთი ცდილობს თავს დაიხსნას ჩვენს ქვეყანას—განმანადგურებელ პასუხს გადასცემს,
რომ შემდეგში მათი დევნაკარგით ხალხს ამოქოვდნენ თავისი დროულად დიხვას ჩვენს
საბჭოთა ბოსტანში!
ი. სტალინი.

ნან. ჭოქიაშვილი

სახალხო—რადიოლორთა შავარი დროთე შეკრუფვლითა. რამდენი ხანია ვცდილობთ ამ ბოსტანში შესვლას, მაგრამ ვერ მომიხერხებია!

სმანაგო ბესარიონ, როგორ ახლა საქმე? აჰი ადგილობრივ საკონტროლო კომისიის დადგენილებას მოსკოვში განსაზღვრებას აპირებ... — შეეკითხა ერთ-ერთ წარმოების ყოფილ დირექტორს — ბესარიონ დიდგულაძეს იმავე წარმოების დაშვებული მუშა ვახტანგ ტეშაძე.

— ჰმ... — მწარედ ჩაიციხა ბესარიონმა უღვაშებში: ვაპირებდი და შევასრულე კიდევ... აბა, როგორ გეგონა, გულზე ნელზე დავიკრეფდი? არა, ამანაგო, შენ ახალგაზრდა კომუნისტი ხარ... შენ ჯერ კიდევ არ იცი, — რას ნიშნავს რევოლუციის წინაშე დამსახურება... ცხრას ხუთი წელი ჩემს კისერზე გადავიდა, ოქტომბრის რევოლუციის დროს არ ჩამოვრჩენილვარ სხვებს. რა ვუყოთ თუ პირველ ხანებში ცოტა პასივობას ვიჩინე; ნურავის გონია თითქოს ბესარიონ დიდგულაძე ვინმეს რამეს დაუთმობს, ამდენი ხნის პარტიული სტაჟი მაქვს: ხუმრობა ხომ არ არის? ჯერ თვით-გაიარონ ამდენი გზა და შემდეგ მაკრიტიკონ. ვინ ვგონივარ მაგათ! არც ისე ადვილი ხელწიაოსაყრავი ვარ, ზოგს რომ ეჩვენება!

ბესარიონი წელში გასწორდა და ცხვირი მაღლა აიწვირა.

— კი, მარა, დარწმუნებული ხარ, მოსკოვში შენს სასარგებლოდ გადაწყდება საქმე?

„მეურველური“

— ასე, როგორც ახლა შენ გეგონა... — რომ არაფერი გამოიღო? — აბა, რას ამბობ? პოლიტიკური პარტიის მივიყვან საქმეს. ვერ მიცნობენ თუ?!

— განა ნაცნობობა შევლის საქმეს? — აბა, როგორ?! მიცნობენ იციან, თუ ვინა ვარ და რა დიდი დამსახურება მიძიძღვის წარსულში რევოლუციის წინაშე.

— კი, მარა, წარსულში დამსახურება სხვაა და ეხლა საქმის გაკეთება კიდევ სხვა... დამსახურებისათვის მადლობას გეტყვიან და პენსიას მოგცემენ...

— რა გი... ა ამანაგო იცი? აუ შეტს არა, იპოდენას მაინც გავაკეთებ, რამდენსაც თქვენ... ბესარიონი მოკვდეს თუ თქვენ უკან ჩამოვრჩეთ!...

— თუ ასეა, მართლა შეცდომა ყოფილა სასახურიდან თქვენი განთავსებულობა.

— როგორ, ეჭვი შეგდის? ჯერ მოიცა, დასრულდეს ყრილობა და ვნახოთ — ვინა ვარ:

— ვნახოთ, ვნახოთ! — გაიმეორა ტეშაძემ და გაშორდა.

პარტიულილობის დღეებში ბესარიონს თავის პირადი საქმეების გა-

მო მოუხდა თუ წარმოებაში შესული, საიდანაც ის განთავსებული იქნა დირექტორის თამაშებით... წარმოებაში და შეგებურებაში... მუშები სა და გარდევების გამო. ბესარიონ ამხ. სტალინის საანგარიშო მოხსენებას კითხულობდენ... ბესარიონ მივიდა მათთან.

— ამანაგო ბესარიონ, — რას იტყვი, გენიალური მოხსენებაა ხო? — შეეკითხა ას ტეშაძე.

— გენიალური კი არა, მეტია... — მუშა მას ბესარიონმა და განაჯრო... ასე, ასე ამანაგო, ცველი მებრძოლია, რევოლუციის ცეცხლში გამობრძმული. ზოგიერთი თქვე ნგანი კი დამსახურებას არ აფასებს.

— აბა რას ბრძანებთ, ამანაგო ბესარიონ, დამსახურებას როგორ არ ვაფასებთ, მაგრამ პარტი დამსახურება სავალი არ არის: აი, ხომ ნუდავ რას ამბობს ჩვენი ბელადი? არიან წარსულში განსაზღვრული დამსახურებების მქონე ადამიანები, რომელნიც დიდკაცებათ დარჩენილან. მათ თავის მოვალეობად არ მიჩნეოთ ასრულონ პარტიისა და მთავრობის გადაწყვეტილებანი ისინი უყოყმანოდ უნდა მოხსნათ ხელმძღვანელ პარტიიდან. მიიხედვეთ წარსულში მათი დამსახურებებისა. წარმოსთქვა ტეშაძემ და ბესარიონს თვალი თვალში გაუქარა.

ყუხუხარა

ლორი და ბოსტანი

ვინც ცდილობს თავს დაეხსას ჩვენს ქვეყანას. გამანადგურებელ ძალებს გავსცემთ, რომ შემდგომი მათ დავუტარგოთ ხალხის — შემოსწარონ თავისი ღირსი დინგი ჩვენს საბჭოთა ბოსტანში“.

ამხ. სტალინის სიტყვიდან მე-17 პარტიულილობაზე.

იყო გამხდარი ღორი, ძლივს დადიოდა იგი. სიბინძურეში ჰქონდა მას გათითხნილი დინგი. სულ გადათხარა ეზო, გააბნო ხე და ვარდი. როდონდ კი გაბმაროყო, და სხვა არ ჰქონდა დარდი.

მოლონიერდა იგი, ჰქონდა დაეღვა ტანზე: აღარ ყოფნიდა ეზო, ცქერა დაიწყო განზე. სხვების ბამულში, სადაც მან სუსტი ღობე ნახა, შეძვრა, იპოვა ლუქმა, მუცელში გადუძახა.

უფრო გასუქდა იგი, უშვებოც გაეზარდა. ქვეყნად არავის სცნობდა თავისი-თავის გაოჯო. კიდევ ინატრა ერთხელ: „ნეტავი შეგმხვდის მგელი. ვანახებ რაც ბიჭია, დღე გავუთენო ბნელი. ჩემებრ ღორებში სხვაც კი არ არის ჩემი სწორი“.

ასე ამოყი გახდა გაუმაძღარი ღორი. მაღა ჰამაში მოდის (და ისიც ღორის მაღა!) საკითხი წამოიჭრა: ვის ეცეს ახლა, სადა?

მიმოხედა მან და... აგერ ბოსტანი, ბალი. თუმცა მკვილი ათას თავზე, ხელში აქვს იარაღი, — მაგრამ, „ჰმ! რას გახდება?“. მას ვინ რას გაუბედავს? ნუ თუ ის ღორის უშვებს ვერ ამჩნევს და ვერ ხედავს!

მიადგა ღორი ბოსტანს, ღობეს ჰქრა დინგი, ეშვი. მიმოხედა — თანადა — წაღი, ჩემს ბოსტანს ეშვი! არ დაიჯერა ღორმა — მადისგან განაცოცმა; დინგი ჰქრა ღობის ველზე და... დაიგრიალა თოჯინა.

მატყუდა დინგი, ეშვი, ვერც ყელი ჩაისველა. იკადრა ღორმა ახლა გაქცევა, თავის შევლა. არვინ იფიქროს თითქოს ღორზეა ეს არაჯი... ამას მიხვდება აღმათ პიტღერი და არაჯი ისეღი.

ახალგაზრდა პერტერის მწიგნობარი

თარგმანი კონსტანტინე გამსახურდიასი.
თავისებურად გადმოკეთებული ს. თ.—იას შიერ.

როდესაც ლოტემ გაკვირით ამ-
ცნო თავის ქმარს, რომ ვერტერი
„შობა დღემდე“ აღარ ესტუმრებო-
და მათ, ალბერტი წავიდა პახლო-
ბელ დაბაში სამთავროს ერთ მო-
ხელესთან, რაღაც საქმეების მოსა-
გვარებლად, სადაც, მისი სიტყვით,
მეორე დღემდე დარჩებოდა. მაგრამ
ცოლისა და ვერტერის დამოკიდე-
ბულებით დაეკვირვებულა, — იმავე
ღამით უკანვე დაბრუნება გადას-
წყვიტა, რომ შეემოწმებია — ხომ
არ დალატობდა მას ცოლი.

შინ დაბრუნება რომ დასცლოდა
ის პაროლადაც შეესწრებოდა, თუ
როგორ ეხვეოდა ლოტეს ვერტერი
თხიანის პოემის წაკითხვის დროს.
მაგრამ ალბერტს ვხაში შემოხედენ
შილოერის ყაჩაღები, რომლებმაც
შესძახეს შეჩერებულყოფა და ძალა
იღვეპრო ხელები. რადგან ყაჩაღე-
ბის ეს ბრძანება ან არ შეასრულა,
— დაძაბა დახალგეს და ცხენიდან
უსუსლოდ გადმოაგდეს ძირს.

ალბერტის მაგიერ მისმა ცხენმა
შეაწყვეტინა ხვევნა — კონცა ვერ-
ტერსა და ლოტეს, რომელიც დამ-
ფრთხალი მიიჭრა შინ.

ალბერტის დასაფლავებაზე შვე-
ბში გამოწყობილი ლოტე წარბეცა
სილაშხით ვაპოიყურებოდა. როცა
ღასაც ვნებითა და იმედით აღზნებუ-
ლი ვერტერი თვალებს ვეღარ აშო-
რებდა. ლოტე კი ცდილობდა არ
შეეხედნა ვერტერისთვის, რათა ნე-
ტარების ღიმილი არავის შეემჩნია
სახეზე, რაც უხერხული იყო იმ
დროს. როცა ქმრის გვიძინ წინ ედო
კუბოში.

როდესაც ალბერტის გვამი მია-
ბარეს მიწას და დამსწრენი წავიდ-
ნაოვიდენ, ლოტე თავისი პამით
და დაძმებით, აგრეთვე ვერტერიც
მათთან ერთად. — დამწუხრებული
დაბრუნდენ სახლში. ახალ დაქვრი-
ვებული და მისი იმედ-გაცოცხლე-
ბული სატრფო ვერ ახერხებდენ ერ-
თმანეთს შორის თავისუფლად ლა-
ბარაკს, მაგრამ საკმაო იყო გადაკ-
რული სიტყვები და მგზნებარე გა-
დახედვა, რომ მაინც განუსაზღვრე-
ლი ნეტარება ეგაძნოთ.

როდესაც რადენივე წუთი შემ-
თხვევით დარჩენ ისინი ერთად,
ვერტერმა დააპირა მოხეოდნა ლო-
ტეს, მაგრამ ის ხელიდან გაუსხლტა
და საყვედურით უთხრა:

— აბა რა დროს იგებია! მიცვა-
ლებულის სული ჯერ კიდევ აქ
ტრიალებს! დაბეჯითებით ვთხოვ

იქონიო მოთმინება ორმოც დღემდე
მაინც, სანამ მიცვალებულს „სულის
ისახსნელ“ წირვას გადაუხდიდეთ!
შედეგ კი შენი ვიქნები საუკუნოდ!
ვერტერი იძულებული შეიქნა
დაპირიძიებოდა ამ თხოვნას, რად-
გან თვითონაც მეტად მორწმუნე
კაცი იყო და არ სურდა მთლად
პირშაკად შეხვედროდა საიქიოს
ლოტეს პირველ ქმარს, ალბერტს,
თუმცა ეს ორმოცი დღე მთელ საუ-
კუნედ ეჩვენებოდა.

ორმოცდა დღემაც ჩქარა გაიარა
და ვერტერისა და ლოტეს დაქორ-
წინება გაუხეაურებლად ჩატარდა,
რადგან ეს უკვე ყველასათვის თავის
თავად ცნობილი ამბავი იყო.

ახალგაზრდა ცოლქმარი მეტად
ბედნიერად გრძნობდენ თავს რამდე
ნიმე თვეების განმავლობაში, მაგ-
რამ შემდეგ კი შეიცვალა ყველაფ-
რი, რასაც ისინი წინეთ სრულებით
არ მოელოდენ.

ლოტეს მოხუცი მამა სამთავროს
სამსახურიდან დაითხოვეს და პენ-
სიაზე გადაიყვანეს. ახლად დანიშ-
ნულმა პოხელემ კი საბაზირო სა-
სახლიდან გაასახლა. ვერტერი არ
ჩარიცხეს სამთავროს სამსახურში,
რადგან ელოთან თანამშრომლობაზე
უარის განცხადების შემდეგ მას კა-
რგი თვალით აღარ უყურებდენ სა-
ხელეწიფო მოხელეთა წრეში. მის
ნახატებსაც არავინ ყიდულობდა,
როგორც უსახლო მხატვრისა.

კარგ ცხოვრებას მიჩვეულ საკ-
პაოდ დიდ ოჯახს კი შესაფერი რჩე-
ნა უნდოდა. ძველთაგან არის თმქუ-
ლი: მიუჩვეველს ნუ მიჩვევ, მიჩვე-
ულსა ნუ მიაკლებო!

იძულებული შეიქნენ, რომ მოსა-
შახურებები დაეთხოვათ. არც ერთი
მითგანი კი ფიზიკურ შრომას მიჩვე-
ული არ იყო და ამიტომ უძნელდე-
ბოდათ რაიმე საქმის გაკეთება.

სანამ ზაფხული იღვა და მინ-
დორ-ველად ყვავილები იფურჩქე-
ბოდენ, — ახალ დაქორწინებულთა
გულშიდაც ბალნარი იყო, მაგრამ
როდესაც შემოდგომა მოდწია და
საჭირო შეიქნა საზამთროდ მზადე-
ბა, მათმა გუნებამაც ისე მოიღრუბ-
ლა, როგორც თვით ბუნებამ!

საყიდელი იყო შეშა, ქართოფა-
ლი, კომბოსტო და სხვა სურსათ-სა-
ნოვაგე. მოხუცის პენსია კი ყოველ
ღამიურ ხარჯებს ვერ ფარავდა.
არამც თუ რაიმე მარაგისთვის იკმა-
რებდა!

საკითხი დაისვა ზოგი რამ სამკა-
ულების გაყიდვის შესახებ, — ასე-
თენი კი მხოლოდ ლოტეს გააჩნდა.

მოგვხსენებთ, თუ რა გუნებაზე
დადგება ქალი, რომელსაც სამკაუ-
ლებს უყიდიან და არა ყიდულობენ
ქისთვის!

ყველა ეს უჩვეულო გარემოება
ნი იწვევდენ მათში ნერვიულობას,
რაც გამოიხატებოდა ჯერ წვრილ-
პან კინკლაობაში და შემდეგ კი ვა-
დადროდა წვეავე ხასიათის შეხლა-
შემოხლაში.

დაქორწინებიდან ერთი წლის
გასვლის შემდეგ ლოტე გულდამ-
წყვარი იგონებდა თავის პირველ
ქმარს. ხოლო ვერტერი ხელახლა
შეუდგა ფიქრებს თვითმკვლელობის
შესახებ, მარა არა იმ მოსაზრებე-
ბით, როგორც უიმედოთ შეყვარე-
ბულობის დროს, არამედ ყოველივე
იმ მიზეზების გამო, რომლებიც მის
წინ დაუყენა ცხოვრების სინამდვი-
ლემ მთელი სიგრძე-სიგანით, რო-
გორც სხვა მილიონებს!

ამ განზრახვის ის ეხლა მართ-
ლაც მოიყვანდა სისრულეში და იმ-
უნს აღარ იყოყმანებდა, როგორც
წინეთ, ლოტეზე უიმედოთ შეყვარე-
ბულობის დროს, მარა თავის ოსაკ-
ლვი იარაღი არ გააჩნდა, რადგან
გარდაცვალებული ალბერტის დამ-
ბაჩა უკვე გაყიდული იყო ოჯახურ
საჭიროების გამო.

ბოლოს ვერტერმა მაინც მოახე-
რა ერთი ნაცნობისაგან დაძაბის
ნათხოვრება იმ მიზეზით, თითქოს
მხსლობდნ დაბაში მიემგზავრებო-
და საქმის გამო და ეშინოდა ალბე-
რტისავით მასაც არ დასხპოდენ თავს
შილოერის ყაჩაღები.

ერთხელ ჩვეულებრივად ეკონო-
მიურ ნიადაგზე წამოჭრილ ოჯახურ
აყალბაყალის დროს ვერტერმა დაი-
ხალა შუბლში ეს დაძაბა და ამით
გაასწორა ანგარიში, როგორც გა-
რუებულ სიყვარულთან, ისე უიმე-
დო ცხოვრებასთანაც*).

* „ნიანგის“ შენიშვნა: ეს იყო
მე-18 საუკუნის მეორე ნახევარში.
ჩვენ დროს. ჯეოცე საუკუნის პირ-
ველ ნახევარში. იმ კომპაგვირელს,
რომელიც შეყვარებული ქალის გუ-
ლისთვის, ანდა ეკონომიური სივი-
წროვის გამო. პაშინდელ დაძაბის
მაგიერ—დღევანდელ გაუმჯობესე-
ბულ მაოზის რიხლის შობოში —
უსათუოდ გაჩივხაით კომპაგვი-
რიდან, — მიცვალებულსაც კი..

გერმანია დაეინებით მოითხოვს შე-
აარღების ვალიდებს (გაზეთებიდან).

კოლა ლიპანტაძე შეიტყობს, რომ ბზიკნაკ-
გუნებაზე დგებოდა, რომ ბზიკნაკ-
ბენი გეგონებოდათ.

იმ დაწესებულებაში, სადაც ლი-
პანტაძე მუშაობდა, აპარატიც და
მუშაობაც თავისებური იყო. ლიპან-
ტაძე ერთ-ერთ რედაქციის კანტო-
რაში მსახურობდა. იგი იყო რევის
ტრაქტორს და იმავე დროს საქმის
მწარმოებელიც, რედაქცია და კან-
ტორა მიზობილ თათბირში იყო მო-
თავსებული.

ლიპანტაძე დილის 9 საათიდან
იჯდა სატუშაო ადგილზე და დღის
3 საათამდე სწერდა შემოსულ ბარბ
თებს და აკერებდა მათ იბირითო
„საქმი“.

— კოვერტი რა არის, კოვერ-
ტიც საბუთია. ისიც უნდა შეინახო
ამბობდა ის და მოსული ბარათების
კონვერტებსაც „საქმე“ში აკერებ-
და. აკერებდა და თან ბრაზიან ძუკ-
ნასაგით იღრინებოდა:

— ეს არის სამართალი? შე დი-
ლიდან სალაომდე ვმუშაობ. თავი
მაქვს დადებული საქმისათვის და
მაინც არ მიფასებენ. მაგნიკი—
ამბობდა რედაქციის თანამშრომლე-
ბზე — არაფერს არ აკეთებენ. ხან-
დახან ქალაღებს, წაიღებინ ვითო-
მდაც დისმზივებეო მასალას და
გარბიან... აკერარ მუშაობით იღე-
ბენ ჯააგირს.

— ვერც შენ რა გაჯავრებს, ამხა-
ნავო ლიპანტაძე? შეგვეკითხე ერთ-
ხელ ამისთანა „მსჯელობის“ დროს,
ლიპანტაძეს.

— როგორ თუ რა გაჯავრებს...
უსამართლობა გაჯავრებს. მაგნი
ლაყობის მეტს არაფერს აკეთებენ,
შე კი სოციალისტურ მშენებლობას
თავს ვაჯღოვ და არაფერს იფასებენ.

— როგორ არ ვიფასებენ შე
კაცო.. ალბად არ იციან შინა საქ-
მიანობა, ვაიგებენ და დაგიფასებენ.

— როდის დაგიფასებენ სამჯერ
შევიტანე პარტიისი ვანცხადებდა კა-
ნდადატათ მილ ბის შესახებ და სა-
მივეჯერვე უარი მტკიცეს:

— ალბად გუჭნებოდა რაზე მიზე-
ზი.

— რა მიზეზი უნდა მქონოდა?
კაცი ნამდვილი საქმით ვაშენებ სო-
ციალიზმს და უსაქურებს კი მანდა
ტები დაქვთ.

— მაინც რა საქმით ამხანაგო?

— როგორ თუ რა საქმით! ეს
განა საქმე არ არის?—და ამ სიტ-
ყვაზე გამრაზებულმა ლიპანტაძემ
შკაფიდან ვეებირთელა ბარათებ
ჩაკისბული „საქმე“ ვადმოიღო.

რომ არ გამოცესწრო, თავში მი-
თაქებდა.

შვირლინიანი

ამრბანელი შაშხისტი: (უცხოელ დაკლომატთან) — ჩვენ მოვიტხოვთ ან ჩვე-
ნი შეიარაღების ვალიდებს და სხვა სახელმწიფოების სამხედრო ბიუჯეტის შემოკ-
ლებას და ან სხვა სახელმწიფოების სამხედრო ბიუჯეტის შემოკლებას და ჩვენი შეიარა-
ღების ვალიდებს.

მწარე სინამდვილიდან

აი მე ახლა ფოთის სადგურში ვარ და მინდა უკანასკნელი
მშვიდობით ვითხრა, ფოთის ძვირფასი ლიმონათის ქარხნის გამ-
გევ, ამხანაგო ნიკოლოზ მახარაძევ.

მშვიდობით თქვენც, უძვირფასესო ალექსანდრე კვებელავავ,
რომელმაც მე, მგზავრს, გამიწიეთეგოდენ თანაგრძობა და მომი-
წოდეთ ერთი ბოთლი სიტრო, დამზადებული ძვირფასი ლიმონა-
თის ქარხანაში.

ოხ, თქვენც მშვიდობით, გულგაშლილთ ირაკლი გაბელაიავ,
რომელმაც დაუხარებლად გახსენით ხსენებული სიტრო და გაუ-
რეცხავე ქიქში ჩაჩხრიალეთ ნაკადი ანკარა, ვით რიონის წყალი.

მშვიდობით თქვენც, ჩემო 2 მ. 55 კაპიკო, რომელნიც მსხვერ-
ვლად შეეწირეთ ერთგვარ ნემანურ სულს, რომელიც დაბუდე-
ბულია ფოთის ლიმონათის ქარხანაში და რკ. გზის სადგურში!

მშვიდობით! მშვიდობით! თუ სხვა ქალაქებში სიტრო მანეთი
ღირს მხოლოდ, თქვენ, ამხანაგებო (ნიკო, ალექსანდრე, ირაკლი)
შეგიძლიანთ თავი ინსუგეშოთ მით, რომ დიდის კომერციულობით
ვაჭრობით და ახერხებთ ათშაურთან სიტროზე ორი მანეთის მოგე-
ბას.

ოხ, თქვენც მშვიდობით მანქანანო, სიტროის მზადნო.
რომელთ გულიდან მოჰქუხს სიტრო, სასმად საზარი.
როგორც ნემანის, სპეკულიაიტის ნაჯახირევი...
ამ მგზავრის ფული ხომ ჯიბეში ჩავიხხრიალდათ

ბერსიბი.

მელუა

„შესრულების შემოქმედება“ ლია ბარათი ნიანგს

შენ შეკითხვები, მეგობარო, —
ქონია თუ არა რაიმე გავლენა
„ნიანგის“ წასულ ნომერში მო-
თავსებულმა კონკრეტულმა ღია
ბარათმა თბილისის ტელეფონის
ქსელის მუშაკების მიმართ ჩემი
ტელეფონის უფარვისად მუშაო-
ბის შესახებ?

დიახ, იქონია, როგორც არა, დი-
დი გავლენა იქონია! აი, მაგალი-
თად: „ნიანგის“ გამოცემის მეო-
რე დღეს მოვიდა ერთი მანტილო-
რი ჩუბთან და შემატყობია, რომ
ივანოვი იმ რაიონში აღარ მუშა-
ობს, სადაც ჩემი ტელეფონის მავ-
თულთა გაყვანილი, არამედ ის
პოლბანოვის ქუჩის რაიონშია გა-
დაყვანილი.

შემდეგ ჩემი ტელეფონით გა-
ძოუძახა ვილაც ნინას, შეეკითხა,
ესმოდა თუ არა კარგად მისი
ლაპარაკი, რაზედაც მიიღო, რო-
გორც ვტყობოდა, დამაკმაყოფი-
ლებელი პასუხი. შედეგ შემპი-
რდა, რომ სხვა აპარატს მომიტან-
და, — ალბათ ეს აპარატი არ ვარ-
გაო, — და წავიდა.

ამ დღე ტელეფონი მართლაც
კარგად მუშაობდა, მარა საღამო-
ზე რომ ისევ დამუნჯდა ეს შენც
კარგად იცი იქიდან, რომ სარედა-
ქციო კრიბაზე მეძახდით თურმე
ტელეფონით, მარა ვერ გამომი-
ძახეთ, თუმცა იმ საღამოს საბლი-
დან არსად წავსულვარ.

მეორე დღესაც აღარ აღაპარა-
ტიობდა, არა მისამებს და არც მე-
ოთხეს, დღესაც გაჩუმებულია.
ასე რომ წინეთ თუ სამ დღეში
ორ დღეს იყო დამუნჯებული და
ერთ დღეს სანახევროდ მაინც შე-
იძლებოდა მითი სარგებლობა, —
ესლა ჯერ კიდევ ვერ გამომი-
კვევია, რამდენ ხანს იქნება და-
მუნჯებული და როდის შეიძლება
ამოიბას ენა!

ასეთი დიდი გავლენა მოახდინა
ჩვენმა კონკრეტულმა ღია ბარათ-
მა თბილისის ტელეფონის ქსე-
ლის მუშაკებზე.

ს. თ — ია.

ლევარის მიჩენა

მიცვალებულის ქირისუფალმა ხონიდან გურიაში მოქმედებულ
შემდეგი დეპეშა გაუგზავნა:

**შემოქმედს
სამსონ აბულაძეს
მაიკო გარდაიცვალა ვასაფლავებთ 15-ში.
ფანცულაია.**

ხონიდან შემოქმედამდე ალბათ რამდენიმე სატელეგრაფო
ტუნჯი უნდა გაიაროს დეპეშამ.

გულჩვილმა ტელეგრაფისტებმა დეპეშის შინაარსი ასე შეარ-
ზილეს: „მაიკო გადაიგზავნა. ვამგზავრებთ 15-ში“ რა თქმა უნდა
„გადაიგზავნაში“ იგულისხმება „გარდაიცვალა“, ხოლო — „ვამ-
გზავრებაში“ საიქიოს წასვლა, დასაფლავება. მაგრამ ესეც თავსარ-
დამცემ ამბად ჩასთვალეს და სამსონ აბულაძეს სახელი და გვარი
გამოუცვალეს; უწოდეს მას **სარდიონ ანდლულაძე**.

— მაგრამ ვაი თუ მაინც მიხვდეს სამსონ აბულაძე, რომ იგი
სარდიონ ანდლულაძეა? — ეჭვი გამოთქვა ერთმა ტელეგრაფისტმა
და ფანცურაბს მაგიერ დეპეშაზე სხვა გვარი მოაწერა: ფანცულაია
ამგვარად ხონიდან გამოგზავნილი დეპეშა შემოქმედში ასეთი
შინაარსით მოვიდა:

**შემოქმედი
სარდიონ ანდლულაძეს
მაიკო გადაიგზავნა ვამგზავრებთ 15-ში.
ფანცულაია.**

დიდხანს ეძება დეპეშის დამტარებელმა შემოქმედში სარ-
დიონ ანდლულაძე, მაგრამ იგი არ აღმოჩნდა, რადგან ასეთი პირო-
ვნება შემოქმედში კი არა, მგონი გურიაშიაც არ არის.

აქ ძალაუფლებურად გვაგონდება სულცხონებული ლევარის
როსტროხაძის ერთი ამბავი:

ლევარისის ცოლისძმა ავად გახდა და გარდაიცვალა. ეს ამბავი
ლევარისის ცოლისთვის დეპეშით უნდა შეეტყობინებია, მაგრამ სა-
ჭირო იყო ამბის ისეთნაირად შეთვლა, რომ ცოლს არ შეშინებოდა
და ამავ დროს ძმის გარდაცვალებაც გაეგო.

აღვა ლევარისი და ცოლს ასეთი დეპეშა გაუგზავნა:
„კაპიტონ მძიმე ავად გახდა. საშიში არაფერია. ვასაფლავებთ
ნვალ“.

ამგვარად ამ ერთ დეპეშაში მოცემულია ცნობა ავად გახდო-
მის, განკურნების იმედისა და გარდაცვალება - დასაფლავების შე-
სახებ.

ალბათ ლევარისის მიზბაძეს ხონი — ოსლოვეთის ტელეგრა-
ფისტებმა.

ზმუკი.

გაგლოევი დამღვარა

თბილისის ვაგონების გამოცემა
გაგლოევი კახეთის მატარებელზე მცხო-
ვრებს ქრთამს მოსთხოვა.

თვლი.

გაგლოევი დამღვარა
გამოკეტილ კარებთან
და ჰგონია ვაგონი
მისი მამის კარგა.
გაგლოევი ქრთამს იღებს

ურცხვად, ძველებური
არ გაუშვა „უხეთოდ“
ივანე და მურადა.
პოლიტგანყოფილებაც,
წამალი გაქვს ადვილი:—
მოუნახე გაგლოევს
დასაჯდომი ადგილი

(ხალხმორთმეობა)

მოქმედების იდეალი — დიდი ქურა, დიდი მალაზია. დიდი მალაზიის დიდ ვიტრინასთან დგანან ქმითი პირნი: ორი სოციალ-დემოკრატი ძია და პატარა გოგონა. მალაზიის ვიტრინაში გამოფენილია სანოვავე, ვიტრინის შუა ადგილზე შემწვარ გოჭია. გოგონას შია. ახალწლის წინა დღეა, მაგრამ მას სახლში არაფერი გააჩნია. ოცი წუთია, რაც ის დეას ვიტრინას წინ და არას გზით არ შოძლია გაიგოს სოც-დემოკრატ ძიას მეტად უბრალო და გასაგები საუბარი.

სოც-დემოკრატი ძია ვერ მგონობიარედ უყურებს ვიტრინას, შემდეგ გოგონს მიუბრუნდება:

ს.—დ. ძია — რა უფრო მოგწონს? გოგონა — არაფერი.

ს.—დ. ძია (გავეცივებულად) — რატომ. ნუ თუ შენ არაფერი გინდა? გოგონა — არა, იმიტომ, რომ მე ყველაფერი მინდა, მე მშიერი ვარ.

ს.—დ. ძია: — წილი. სახლში ჭაბუკი გოგონა — სახლში არაფერი გვაქვს საჭმელი. დეამ მე მოწყალების სათხოვნელად გამოგზავნა.

ს.—დ. ძია — მერე, ის უმუშევარი?

გოგონა — დიან, აგრეთვე მამაც, მამა უკვე შესამე წელია უმუშევარი.

ს.—დ. ძია: — ცუდი საქმეა.

გოგონა — მე დადილიდი ქურაში. არავინ პომცა მოწყალება. მე შევედი ამ მალაზიაში და ვიხივე საჭმელი, მაგრამ იმით მითხრეს, რომ ფულდება საჭირო.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

გოგონა — მაგრამ მე ვუთხარი, რომ ფული არ მაქვს.

ს.—დ. ძია: — ცუდია.

გოგონა — მაგრამ მე ვუთხარი იმათ: მათას არ შეუძლია მუშაობა იმიტომ, რომ მას არ აძლევენ სამუშაოს. რაღა ვაგაკეთოთ. ჭამისათვის საჭიროა ფული. ფულის შოვნისათვის საჭიროა მუშაობა, მაგრამ სამუშაოს არ იძლევიან, მაშასადამე, საჭიროა შიმშილობა.

ს.—დ. ძია: ჰმ...

გოგონა — მაგრამ დეამ თქვა! „თუ დიდხანს არ ჭამ შესაძლებელია მოკვდეთ“.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

გოგონა — მალაზიაში კი თქვეს: „მოგვშორდი, ჩვენ ისედაც ცუდად გვაქვს საქმე ამ მძინე დროში, შეხე, რამდენი საქონილია და არავინ არ უიღულობს, შენ კი მოდიხარ კომუნისტურ სიტყვებით, მაგრამ მე არ ვიცი რა არის კომუნისტური სიტყვა“.

ს.—დ. ძია: — ჰმ...

გოგონა — მაგრამ დეამ თქვა! „თუ დიდხანს არ ჭამ შესაძლებელია მოკვდეთ“.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

გოგონა — მალაზიაში კი თქვეს: „მოგვშორდი, ჩვენ ისედაც ცუდად გვაქვს საქმე ამ მძინე დროში, შეხე, რამდენი საქონილია და არავინ არ უიღულობს, შენ კი მოდიხარ კომუნისტურ სიტყვებით, მაგრამ მე არ ვიცი რა არის კომუნისტური სიტყვა“.

ს.—დ. ძია: — ჰმ...

გოგონა — მაგრამ დეამ თქვა! „თუ დიდხანს არ ჭამ შესაძლებელია მოკვდეთ“.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

ს.—დ. ძია: — ჰმ... მე ავიხსნი, კაპიტალიზმი, გესმის თუ არა, ეს ისეთი სისტემაა, რომლის დროს ერთი სიტყვით, ისეთი კრიზისები, როგორც ახლა არის, აუცილებელია.

გოგონა — მაშასადამე, ცუდი სისტემა არის.

ს.—დ. ძია: — ხო... ე... არა, ის ნამდვილად რამოდენიმე ცუდია და ახლა სუსტია, მაგრამ ჩვენ უნდა ვუქმობოთ მას.

გოგონა — თუ ის ცუდია, რატომღა ვუქმობთ მას. უკეთესია ის მოკვდეს და იქნება სხვა, უკეთესი.

ს.—დ. ძია: — ხო, ჩვენ გვინდა სხვა. (გოჭი ილიმება).

გოგონა — მაშასადამე, თქვენ გინდათ სხვა სისტემა. ამას კი ექიმობთ, მაგრამ თუ კი ამას მოარჩენთ ისე აღარ მოგივდება.

ს.—დ. ძია: (იწყებს გაბრაზებას) — შენ არაფერი გესმის, ჩვენ გვინდა რომ იყვეს სოციალიზმი.

გოგონა — კაპიტალისტებს?

ს.—დ. ძია: — კაპიტალისტებს სურთ კაპიტალიზმი, მაგრამ ჩვენ მშვიდობიანობის გზით გვადწიეთ იმას, რომ ისინი სხედან სახელმწიფოს სათავეში და ატარებენ პოლიტიკას, რომელსაც მივყავართ სოციალიზმისაკენ — ამისათვის ჩვენ მათ ვიცავთ, გესმის?

გოგონა (ჩაფიქრებულია) — ვცდილობ გავიგო, მაშასადამე, ასია: კაპიტალისტებს სურთ კაპიტალიზმი, მაგრამ აშენებენ სოციალიზმს.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

გოგონა — მაგრამ მე ვუთხარი, რომ ფული არ მაქვს.

ს.—დ. ძია: — ცუდია.

გოგონა — მაგრამ მე ვუთხარი იმათ: მათას არ შეუძლია მუშაობა იმიტომ, რომ მას არ აძლევენ სამუშაოს. რაღა ვაგაკეთოთ. ჭამისათვის საჭიროა ფული. ფულის შოვნისათვის საჭიროა მუშაობა, მაგრამ სამუშაოს არ იძლევიან, მაშასადამე, საჭიროა შიმშილობა.

ს.—დ. ძია: ჰმ...

გოგონა — მაგრამ დეამ თქვა! „თუ დიდხანს არ ჭამ შესაძლებელია მოკვდეთ“.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

გოგონა — მალაზიაში კი თქვეს: „მოგვშორდი, ჩვენ ისედაც ცუდად გვაქვს საქმე ამ მძინე დროში, შეხე, რამდენი საქონილია და არავინ არ უიღულობს, შენ კი მოდიხარ კომუნისტურ სიტყვებით, მაგრამ მე არ ვიცი რა არის კომუნისტური სიტყვა“.

ს.—დ. ძია: — ჰმ...

გოგონა — მაგრამ დეამ თქვა! „თუ დიდხანს არ ჭამ შესაძლებელია მოკვდეთ“.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

გოგონა — მალაზიაში კი თქვეს: „მოგვშორდი, ჩვენ ისედაც ცუდად გვაქვს საქმე ამ მძინე დროში, შეხე, რამდენი საქონილია და არავინ არ უიღულობს, შენ კი მოდიხარ კომუნისტურ სიტყვებით, მაგრამ მე არ ვიცი რა არის კომუნისტური სიტყვა“.

ს.—დ. ძია: — ჰმ...

გოგონა — მაგრამ დეამ თქვა! „თუ დიდხანს არ ჭამ შესაძლებელია მოკვდეთ“.

ს.—დ. ძია: — ცხადია.

თქვენ კი გინდათ სოციალიზმი ამისათვის იცავთ კაპიტალისტებს.

ს.—დ. ძია: — ჰმ... როგორღა ავიხსნა. გესმის, ვიცავთ მათ, ჩვენ ვიბრძვიან: ათთან (გოჭი ილიმება).

გოგონა — მაშასადამე, მათ არ უნდათ, რომ თქვენ ისინი დაიფარონ.

ს.—დ. ძია: (ოფელს იწმენდს) — არა მათ უნდათ, მაგრამ ჩვენ ვიცავთ მათ არა იმიტომ, რომ მათ უნდათ, რომ ჩვენ ისინი დაიფარონ.

გოგონა — მაშასადამე, თქვენ თვითონვე გინდათ დაიფარონ.

ს.—დ. ძია: — ძნელია ავიხსნა, აი, მაგალითად, ჩვენ ვიცავთ პინდენბურგს, ჩვენ ვიცავთ იმას, მაგრამ კაპიტალისტების წინააღმდეგი ვართ.

გოგონა — კაპიტალისტები პინდენბურგის წინააღმდეგი არიან?

ს.—დ. ძია: არა, პინდენბურგიც კაპიტალისტების მხარეზეა.

გოგონა (სდუმს).

ს.—დ. ძია: — გესმის ახლა?

გოგონა (ჩაფიქრებულია) — ვცდილობ გავიგო, მაშასადამე, თქვენ რომ უკეთესად იბრძოლოთ კაპიტალისტებთან, იცავთ ვინც კაპიტალისტების მხარეზეა.

ს.—დ. ძია: — შენ ბრიყვი გოგო ხარ, ჩვენ კაპიტალისტებთან არ ვართ, ჩვენ ვმოქმედობთ დამოუკიდებლად, ჩვენ აგრეთვე ჩამოიყალიბებთ „რკინის ფრონტი“ და ჩვენს ხელშია ზოგიერთი პროფესიონალი რი გაერთიანებანი, ძია ლეიბარტის მეთაურობით „რკინის ფრონტის“ და პროფკავშირის ყველა წევრები იძლევიან თავიანთ ფულს, რომ დაგვიცვან ჩვენ, ჩვენ კი მივდივართ სოციალიზმისაკენ.

გოგონა — მუშებო, აძლევენ თავის ფულებს, რომ დაგიფარონ თქვენ?

ს.—დ. ძია: — ასე, ხო, ვაიგვ ახლა?

გოგონა — ახლა ვაიგვ, თქვენ აგროვებთ მუშების ფულებს მათ დასაცავად, თქვენ კი იცავთ პინდენბურგს, მაგრამ თქვენ ამბობთ, რომ მიღიხართ სოციალიზმისაკენ.

ს.—დ. ძია: — ასე, ხო, ვაიგვ ახლა?

გოგონა — მაშასადამე, პინდენბურგი სოციალისტია.

ს.—დ. ძია: (გაბრაზებულია) — შენ ბრიყვი გოგო ხარ, ვერაფერს შეგასმენ. მინდოდა შენთვის მაჩვენებო, თუ ფენიგი, ახლა კი არ მოგცემი წილი.

(გოგო მიდის, ძია შედის მალაზიაში, ყიდულობს სახალწლო რამე-რამეებს, გოჭი კი ილიმება)

ალი.

მზადდება
სოციალური
ქართული
ნომერი

ქურ. ნიანშ -ის
რადამსია და აამომცემლობა

გადავიდა
ახალ გინაზე
გორჯიანების ქ. 26

26 კომუნარის სახელობის ბაღში.

მარტვილი ვასთაგი, პეიზოზან უსთაგი

— „ედღევა ესე ამხ. ვასო ქე-
ვარაძეს და ვასო გაბუნის, მას
შენა, რომ მათ უფლება აქვთ იც-
სოვრონ (!) და იმოგზაურონ საბ-
ჭიოთა კავშირის ყველა ქალაქებსა
და სოფლებში დღეის რიცხვიდან
პირველ ნოემბრამდე, რასაც ვა-
დასტურებ.

მარტვილის რაიკოოპკავშირის
გამგეობის თავმჯდომარე:

გრიშა კოკაია.

აღივანი ბიქ. სულავა.

და ამ მივლინებულთ, ამ ყოვ-
ლის შემქალე მანდატთან ერთად,
ხელში მისცეს „რალაც“ 3.000
მანეთი და მივლინებული ვასო
ქავარაძე და ვასო გაბუნია გაუ-
დგენ გზასა მშვიდობისაჲა მოსკო-
ვიკან.

მივლინებულთ დავალებული
ქონათ რაც შეიძლება იფად და
ხეცაყრელ ფასებში შეეძინათ
ორი ავტომანქანა, მარტვილის
რაიკოოპკავშირის საჭიროებისა-
თჲს!

ორი კვირის შემდეგ მივლინე-
ბულთაგან მოდის ასეთი შინაო-
სის ელოვა-დებემა:

„მარტვილი.

რაიკოოპკავშირი. — გრიშა
კოკაიას: გადავდივართ ლენინგრა-
დში, სასწრაფოდ გამოაგზავნეთ
ბიი მანეთი“.

ვასო ქავარაძე, ვასო
გაბუნია.

ვინ დატოვებდა უყურადღა-
ბოდ „მათ“ ბრძანების?

სასწრაფოდ გაიგზავნა 5000
მან. მივლინებულთა მისამო-
თოჲს.

ილოა მიუშენველად გადიო-
დენ დღეები...

რაიკოოპკავშირის თავ-რე და
ბუჰხალტერი ლამაზად ყლუნწავ-
დენ ნუნუას და ალავერდით გადა-
დიოდენ „ავტოების“ სადღეგრძე-
ლოს... მათ, როგორც ყოველთ-
ვის, მხარს „უმშენებელა“ 8 თვის
წინად დაკეტილი ლიბონათის ქარ

ხნის „დამსახურებული დირექ-
ტორი“— მიტროფანე გვილაფა...
ვინ რას ეტყვის მას! ბუქთად ლე-
ბულობს თვეში 300 მანეთს, თა-
ნაც პირველი სიით მარაგდობა
რაიკოოპკავშირისაგან... და, რო-
გორც ამბობენ, სარდაფიდან
უფასოდაც კი აძლევენ თვე-
ში „საკუთარ ნორმა ღვინოს“ 3
ფუთის რაოდენობით...

მიდიოდენ დღეები და თვითე-
ული დღის გასვლა „ქვასავით“
აწვა გულზე თავ-რეს და ბუჰხალ-
ტერს... კვლავ ნუშუათი ჰკლავ-
დენ თავიანთ გულის „ჯავრს“ და
დაუფიქრებ მიტროფანესთან უფ-
რო გაძლიერებული ტემპებით შე-
ექცეოდენ უფასო პურ-მარილს.

...და ამასობაში პარტივემულ
თავ-რეს ხელში მისცეს გაშანშა-
ლებული დიპიშა:

მარტვილი რაიკოოპკავშირი გ.
კოკაიას, გადავდივართ ხარკოვ-
ში. გამოაგზავნეთ 5000 მანეთი.

ვასო ქავარაძე,
ვასო გაბუნია.

მაშინვე გადაეგზავნათ ვასოებს
აღნიშნული თანხა.

ვასოებმა დავალება „შეასრუ-
ლეს“. ერთი ავტო სრულიად უფა-
სოდ მოიტანეს. მეორეში მისცეს
მხოლოდ 2500 მანეთი. ერთი დე-
კადის შემდეგ გრიშა კოკაია, მიხა
კაჭარავა და მიტროფანე გვილა-
ფა ნამდვილად ჩაჯდენ საკუთარ
ავტოებში.

— ფულის ფლანგვას ვინ დაე-
ძებს, როცა ავტოები მივიღეთ!
— გაიძახიან თავმჯდომარე და
ბუჰხალტერი და თავისუფლად
დაქრიან მარტვილის ქუჩებში თა-
ვიანთ ძმაბიქ ვასოებთან ერთად...

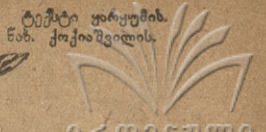
ოქმნი № 21.

უფლების მოპოება

ნახ. კროტკოვის.

პატანი: (მეფოვეს) ვინ უყვირი, თუ აცი საში თვეა აქ ვცხო-
ვრობ და თვალით არ დამინახიხარ! კანონით მე მეკუთვნის ეს
ბინა!

როგორც აქა ჩვედით გორის ლავროში 2 საათის დაგვიანებით...

დასმისათვის, ყრვ ცნობი კუბული არ უნდა დავერთო...

ვინაშაა დახლოებული პოტი რომ არ დავვიტოვო... მის იყო ნიანგმა ჩანალო...

— არა აზნაგო, დადევიო, მგალირი... — მერო რას უცდლობი აქამდე...

— არა, ე. ი. მოველო კარგა... — ეს დამხმარებელი საქონელი...

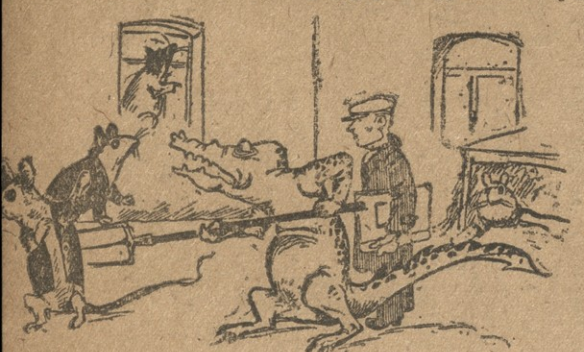
„არაკომკავშირის“ — ბრალო ჩემი, რომ 1700 მანეთი მეტის შესანსლო ვერ მოვასწარი...

— ვარკ საღებში ვიშავებ— იმხელა ნიანგა— ეს „ჭორვა“ მუჭით რა...

— თქვენი ქარხანა გვიდა დავეთვილიეროთ, ამხანაგო დირექტორი...

— რა ლობს ძია ეს ასანთი? — შევეკითხე ერთ კერძო ვაჭარს...

— აი—აი... უ—უ—უ... — ისმოდა სმები და ყველა რაღაც...

ნიაგმა პირი დალო და უნდოდა ყველა გადაეხანსლა, მაგრამ არცფხე ვითხოვდა მუდარა დაუწყეს...

— რა ლობს ძია ეს ასანთი? — შევეკითხე ერთ კერძო ვაჭარს...

— აი—აი... უ—უ—უ... — ისმოდა სმები და ყველა რაღაც...

საგონსეკომ ქარხანაში შუთისხური წიხი

— ნედლი მასალა ბევრი გაქვით რატომ არ ამხმარებთ კონსერვებს...

არც ქუთოშია მინდობამინდი თანხა გავლანგული... 37 წელია გავლანგული...

ეს ერთი გვამბატიე და შეხედეში, თუ კიდევ გვიმოვიოროთ...

— ნუ გაბრაზდებით ამხ. ნიაგო ამა, შეხედე და დაგროვილ თუნუქებს...

ნება დაასწრო და ჩანგალებე წაშაგო. — რას ერჩით ვაცო, ერთი სანქცა...

— რას ერჩით ვაცო, ერთი სანქცა გავუშვებ, შეუტევენ, ძალია გაიქცევა...

„გორული „ღამინდა“ — დიდ“ კაცს მხედველობიდან არ გამოტრეხია ეს მოვლენა...

— „ღამინდა“ კაცს მხედველობიდან არ გამოტრეხია ეს მოვლენა...

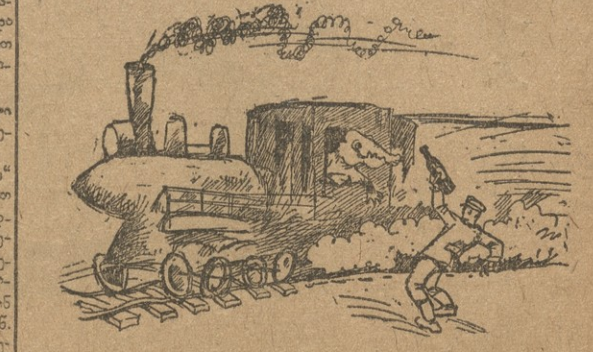
— მალაინ შორს წახვლა არ დაუტოვებ, ქუთაისის საკონსერვო ქარხანამ „სოციალ“ გიციო და სესხად...

— ეთი ბინა უნდა მოვეცეთ ხვალაღის. — მიემართე სასტუმრო „ქართლოს“ გამგეს.

— თუ ასეა სთხოვი სასტუმროს მუდომე მღვდურებს, რომლებიც ქართლოს“ გამგეს.

„თოვლი მოსულა“ — გავლემი და რადოს ხმაზე დადილიანა: — თოვლი მოსულა, მოუთხოვია ვაი... მერე რად მოსულა...

ამ ორთქლავლის მეშინჯნე, რომ თორი, რომ უკვე გრავალის სადკურში შევედიო.

— ადგურის უფროსს ვეპრობი ჩამოართვიო — მიბრაზა ნიაგმა.

მეტი მოხსენებულ ყოფილ „დი“ კაცის ყოფილ სახლთან, ე. ი. ადენიის დასარულითან ვიდენ, რომ ლოთობაში საკმაოდ სალვაწიჭულია...

გავლემი და რადოს ხმაზე დადილიანა: — თოვლი მოსულა, მოუთხოვია ვაი... მერე რად მოსულა...

ციკასულიარის მოლოდინი — ნედლი მასალით მომარაგების საქმე რაგორი მისი მომავალი წელში...

— რას ამბობ ამხ. ნიაგო, რკინის გზებზე ხომ არ ვართო.

— რკინის გზებზე ხომ არ ვართო. — რკინის გზებზე ხომ არ ვართო, მაგრამ მინჯ საფრთხილია.

როგორ გამოუსხადა ლაზარდა კრიტიკოსმა ჯალიფილს სიყვარული

— ტრაქტორების ჩვეულებრივი ბული ტემპები ვერ უზრუნველყოფს გემის დანიშნულ ვადაზე შესრულებას.

ნაბ. ისაყვის.

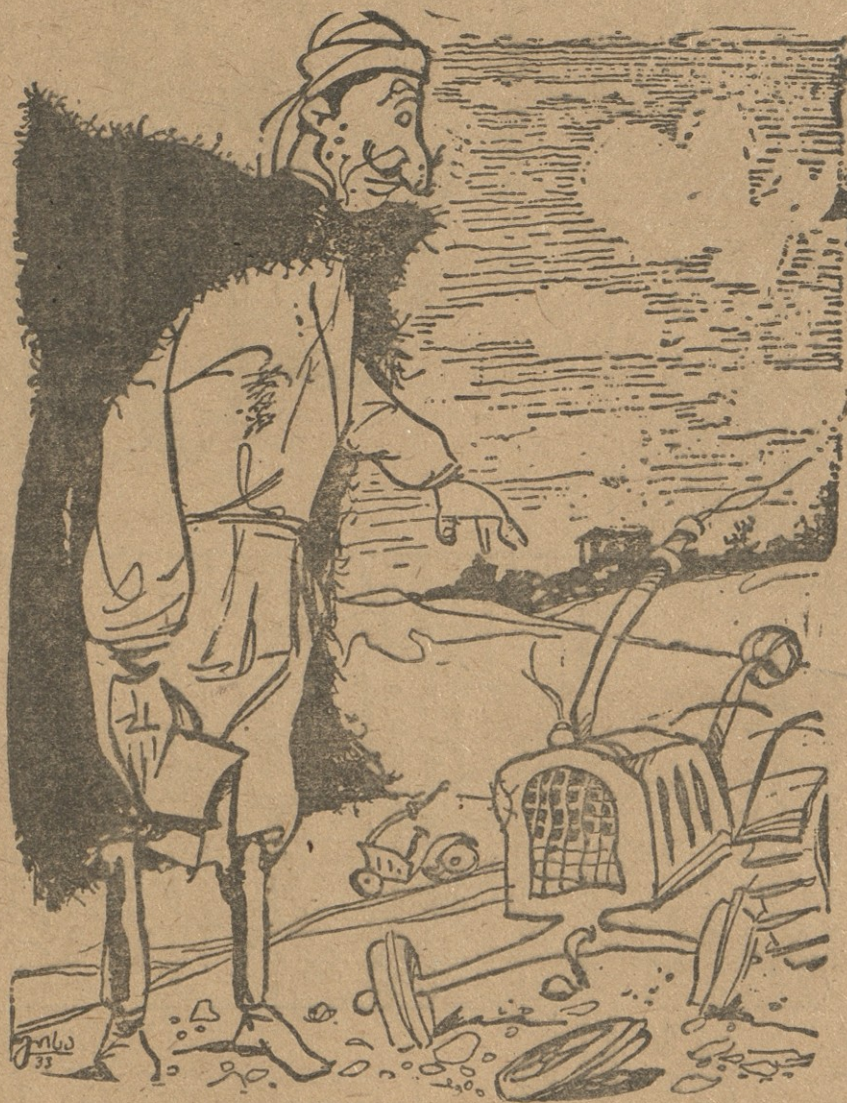
მოძისძინე ჩემო იდეალურო შერსონაჟო. აჰა, დადგა არა სადისკუსიო მომენტალური ეპოქა ჩვენი სიყვარულის ფრონტის პოზიციიდან. შენდამი კულტმა ჩემს რეალურ ცხოვრებაში იდილიურ-ანაქრონიზმი წაშალა და შეიტანა პთლიანი რევოლუცია, რომელსაც ჩემში ენტუზიასტორად გაუშლია თავისი იდეური ფრთხი.

— თი, რა ცეცხლი ხარ!.. შენი თვალ-წამწამთა სისტემის მოქნილი მეთოდი და პოზათა მეტამორფოზა ფაქტიურად ტიტანურია და ის ევოლიუციონურად მსპობს მე, თუ შენი კარმენის ფერი ტუჩები და ჰორიზონტივით ულტრამარინის ფერი თვალები არ გახდება ჩემი გულის სიმბოლოთ.

შენ ჩემო ყველაჲ, ჩემო ფეროვ ნების პიემენტო და იდეალურო პეიზაჟო, შენი სიჩუმით ნუ მხდი დეკადენტად და ჩემი მეტამორფოზა კუროიზულობისაგენ რად გიიდა გაიხადო ორგანიზატორად შენი გრძობათა ორგანიზაციის სიხარულის აქტისთვის...

რად იცინი? შენი სიცილის აქცენტი ძეუბნება თითქოს მლალოტობდე. ნუ თუ არ გჯერა ჩემი? თუ ასეა, მეტაფიზიკოსი ყოფილხარ და გოეთეს მეფისტოფელივით პოვლინებულხარ ჩემი სულის სატანჯველად!

ჯორჯალდე.

— ხაკვირველია, რას არ იქმს ვადასაი იუკაისანი-ნაცნობ, მიდამოს შეგნაჲ, დავიბენ, ვილარ ვიციანი: შარშან ტ ქტორი ჩაგვეფულო იყო წელამდე ტალახი, გამშრალა და მალ თავს ამოიერის ახი!

დაკარგული შერილიდან

მე ვარ გოგია აღხაზაშვილი. ჩემი ხელობა ნოქრობაა. ვმუშაობდი აქვარობის ქუთაისის განყოფილებას ერთიერთ მაღაზიაში. პალაზიდან გამქონდა ძვირფასი საქონელი კერძო მაზარზე და ზორბათაც ვაქეოებდი ფულს.

ახლა ტყიბულის მაღაზიის ნოქრად ვარ. უფრო არხერად ვგრძნობ თავის ვინ რას ვაძიებებს. მაღაზიაში ვიჭივრობ. ვაჭრობის ნაყოფიერიბა გავზარდე რადგან დღე-ღამ სულ

„ვმუშაობ“ ქუთაისიდან „წამოვა“ თუ არა საქონელი, თან ჩემი „მმაზიკებიც“ ვანოყვება და მიღებულ საქონელს ღამით „ვანაწილებ“. ძმაზიკები კმაყოფილი მყავს.

ტყიბულის მაღაზიების მუშაკობის ფქვილის საწყობში მუშაობის დროს, რამოდენიმე ტომარა თეთრი ფქვილი „გავიძასქენი“ ვამიგეს და... მომხსნეს... „ვირის აბანოს“ კარები გააღეს და შიგ შამდეს. როგორც იქნა გამამიშვეს და მაღაროების ერთ-

ერთ დაბუთულ სასადილოს გამბეჭო მოვეწყვიე, მაგრამ მოუშობა ისეთი პანდური მკრეს, რომ ახლაც მტკიცია. მაგრამ არაფერს ვაბობ, რადგან ტყიბულის სასადილოების საწყობის ნოქრად დაბნიშეს. აქაც არ ვსალატობ ჩვილებას: გლებებს წონაში ვატყუილებ. ვამიგეს და ვახეთში ჩამაგდეს. მაგრამ დღესაც ჩემს აფილზე ვარ

მავ გაუმარჯოს ვინც მე მწყალობს!

წერილის მკონენლი — ტურა.

ემოცი-ნახე!

ბუხის მცველი თუ ბუხის მფრინველი?

ქაბეთის საფარულბნო მფრინველის ყო-
რულის აგარაკს სისტემატიურად ანიაკებს
ტყის მცველი მოქალაქე მღვდელადი-
შუაშუა.

— „გახსოთ ხეებო, თქვენს გაქაფვას არ აქვს საზღვარი.
ჩემს ძმა-ბიჭებზე გფანტავთ ისე, როგორც ბზეს ქარი.
ეს აგარაკი ყორულისა მართო ჩემია.
ქაფეთ ხელებო, საქაფავი რაც დაგვრჩენია.“

სტულ ქალაქში

სტუდენტთა ქალაქის კორპუსების გაო-
ზობა შეჩერებულია პირველ აპრილამდი.

სტულ. ქალაქის კომუნ- დანტი:

— გაძელით ბიჭებო როგორმე
პირველ აპრილამდი და პირველ
აპრილიდან ყველა შენობები გა-
თბება!

სტუდენტები: — მერე ვინ
არის მავის თავდება?

კომუნდ ნტი: (პათოჯიუ-
რად) მზე, ცხველ სხივებიანი.
სახელი აქვს

აზგველის თემის (ყოფ. საჩხერის რაიონ-
ნი) ფოსტის გამგე კატო გომართელი
სამსახურში იშვიათად არის. ის მუშაობას
ღროს მეგობრებთან სეირნობს.

უგარი.

„ბუხს,, გონია

მალაროსკარის (დუშეთის რაიონი) კოო-
პერატივის მონაგაოში ვ. კაცტელიშვი-
ლი თავის ღორებს აქმეცს დამზადების
კარტოფილს.

ლონდურა.

„ბუხს“ გონია
მიტომ დგას
კარტოფილის გორები,
რომ იმ გორით
დასუქდენ
ჩვენი „ბუხის“ ღორებო.

ტყვილად ფიქრობს
ლორთათვის
„ბუხი“ თავის დადებას,
ვაჰ თუ „ბუხიც“
თან გაჰყვეს
ღორების დამზადებას.

დამიხედეთ ერთი
რა ყოფილა კატო,
ფოსტის გამგის
სახელი აქვს—
ფოსტას სტოვეებს მართო.

როცა სურამში ჩავედი ძეგლი-
და კიდევ დაუწყე ლოდინი ელექ-
ტრონის ანთებას, მაგრამ არ ანთო
და პირდაპირ ელსადგურის ვაჟვე
სტეფანესაჲ ვაჟივე.

— რატომ სინათლე არ არის ქა-
ლაქში? — შევკითხე სტეფანეს.

— აბა ეგ რა საკითხავია, სინა-
თლე ეძღომ არ არის, რომ ელდენი
არ არის. ზამთრობით სინები აყინ-
და და კარგად ვერ გადის შიგ დენი.
მაგაც არ იცევს მანქანას ვასვენებთ!
და ვანაგრობი სტეფანემ თავის მა-
ხათლებს „ობიექტორი მიზნებით“.

სურამის სასოფლო - სამეურნეო
შ-წოდებს მივაღებო.

— ჰო და თურმე ცხენს რომ გა-
დააჯდა, — ყვებოდა ამბავს ერთი
მოწაფე — ქოლგა გამალა, ცხენმა
რომ ქოლგა დაინახა დაფრთხა, და-
ფრთხა ბიჭებო და ისე მაგრად გაქუ-
სლა, რომ ბარათაშვილის მერხანაც
ვეღარ დაეწეოდა, მაგრამ ჩვენი გამ-
ხე ისე ყოჩაღად ვადობტა, რომ ცო-
ცხელი ვადარჩა, თუმცა თავპირი დაი-
შტერია!

— მერე მიანც არ დაიშალა ცხენ-
ზე ჯდომა?

— მგლა ქათმების ქურდობას თავ-
პირის დამტყრევეთი დაიშლის?

— ჰოდა გულმოსულმა გამგემ ჩვე-
ნი მოწაფე გომარელი კინაღამ ნავა-
ნის მსხვერპლად არ განადა? საწყალ
ბიჭს ისე შეეშინდა, რომ უქინა-
ქინოთ განიქურნა ცაებისაგან.

— ჩვეთლუცია რაღა რეგოლეცია
არის, თუ ძეგლი არ დაანგრია და
შის ნანგრევებზე ახალი არ დაშენიო!
— სოქია კოლამ და შუდგა სკოლის
დანგრევას და მისი ნანგრევებით
თავის. სახლს ჩაუყარა საფუძველი!

— ბიჭებო, კოლა მოდის — დაი-
შება ვიღაცამ და გამგის დანახვაზე,
თითქოს წიწილებს ჭირი დაეცაო.
ვეღლა მიიფანტა - მოიფანტა.

ღლის შუჭი სტეფანეს ელექტრონ-
სავით ჭრებოდა, ცა რკინის გზის
სადგურისაკენ ვაჟივე სადგურს
უუახლოვდებოდა, რომ ვიღაც უცხო
ბმ. ფქვილის ტომარით ჩემ წინ გა-
დაირბინა. მე თვალა ვავაყოლო.

— ხომ ა' ვრი ვავიკვირდათ,
ამბანავებო! ეგ ა' აბრამიშვილია.
ჩვეთლებრივად ფქვილი აუწაბნია
პ-ს საცობიდან და თვითდამხა-
დების კამპანიას აწარმოებს. — წა-
იძაბა ნაცხოზმა.

საბერი

„ტაგარის სასოფლო სამუშაო თავმჯდომე-
რი გერაც არ შესდგომია საფინანსო
თქვის საშუალებას.

რახა

ეტყობა თავმჯდომარე
არის მამაცი, ფრთხილი,
და თესვის კამპანიას
იგი ატარებს ძილით!

აღბად სიზმარში თესავს
პურსა, ქერსა და შვროს!
ტეპეები მუშაობის
შედეგი აულო!

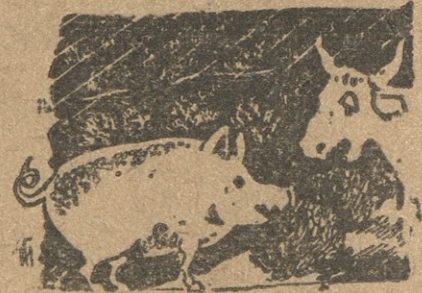
ს. ზოში

(ოზურგეთის რაიონი)

„კომ-გონებისკარის (ოზურგეთის რაიონი)
კოლმეურნეობის ჩიხს პანტაცებს ანდრე
რუმს პარულტევი“.

მართალ

კოლექტივის თავმჯდომარეს—
(სახელს არ ვეხებო)
აღბად დიდად ებრალებო
დაშეშული თხები,

და გამხდარა მათი შემწეა
ლაშხარე და შეფი,
მიტყია მათთვის მუქთი
საზროლო და საცეცხი!

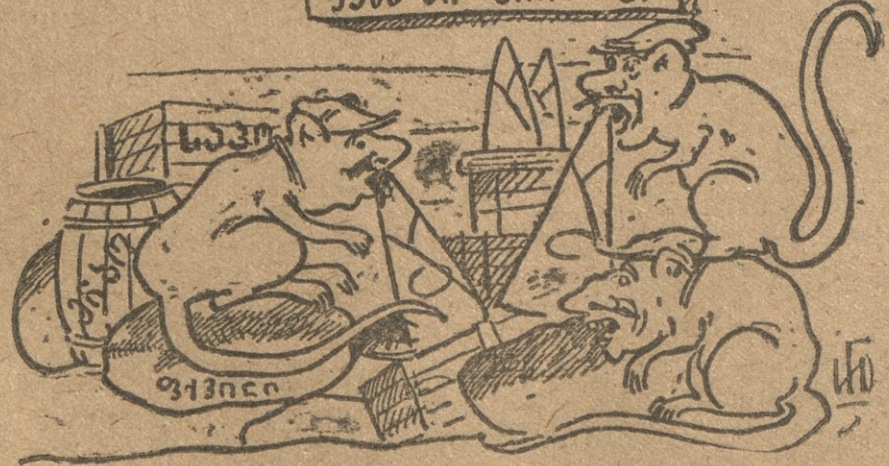
სოფ. ნავალაური

(ხაბტრედის რაიონი)

„სოფ. ნავალაურის (ხაბტრედის რაიონი)
კოლმეურნეობა: ქანთარობ, ც. ლილაძემ, გ.
ჩხილაძემ, გ. მგალობლიშვილმა, ალ. დინ-

დუამ და ს. კახაძემ გაფლანგეს კოლა. თან
სუბი და შოიპარეს კოლა. დიდძალი საქა-
შაში.

ბაყიძური საომარი
უხან არ მიიღება

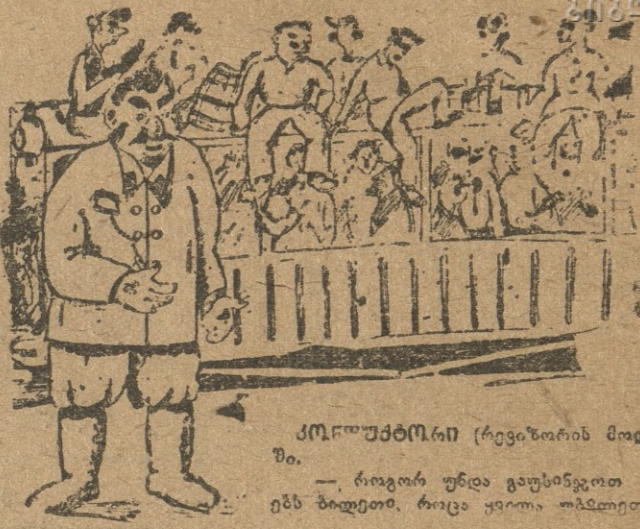
ეჭვსა ვირთავებს სახრავად
ვაუღესია კბილები,
დაუხრავს—ბრინჯი, შაქარი
შაქარონი და ფქვილები.
პირველი არის აქვესტი
(უყვარს სიყვარულზე, ტყვილებ-
მასთან არიან — ლოლადე
კანკაძე ჩვენი კოლია,

ოე დობდეს, ჩიხლაძეს
აბაში არ ყავთ ტოლია,
ვალთბლიშვილმაც იიარგა
იბმებმა აიყოლია!
კომპერატივის ექსიფემ
ღლე გაუთენა შავია,
არარ დატოვა არა რა,
დაზრა, რაც დასახრავიან!

ახარება და მხარხარები

ნახ. ზახვევი

ნახ. ნ. მადარაიანი

კონსპირირი (რევიზორის მოლოდინში).
— როგორ უნდა გაუხსნავოთ მგზავრებს ზიდეთი, როცა ყველა აბდლოთო!

ნახ. ი. ლილუაშვილის სასაქილოში

- თუ გაქვთ გამაღიდებელი შუშა გვათხუთ ცოტახანს!
- რად გინდათ?
- ეგებ კერძი შევნიშნოთ თქვენ მიერ მოტანივ იტოშუ.

ნახ. ჯანელიძის.

ახ. ეშახია (ხამხრეთ-ოსეთის ხაოლქო კომიტეტის მდივანი)

— „ოხე-ი უნდა გარდაეკმნათ შეგვწივებს ღონე და ჯანია, და გავიუფანოთ რკინიგზა რ. ხვევებს ვერ გაუცვანია.“

ნახ. აკაკიაშვილის

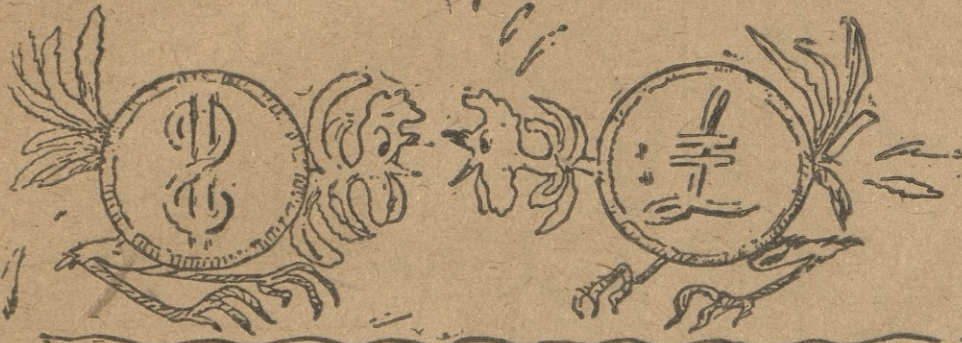

- რაზე დადონებულხარ?
- პარტნიერა დაიწყება მადლო.
- მერმე შენ რა! შენ ხომ უპარტიო ხარ?
- კოლმეურნივობის თაფუჯდომარეს გამოიტყვანენ პარტიიდან ჩვენი მფაროჯლო-პოსტივის და მეც ამაზე ვდარდობ.

— ეს კაცი ამდენი ხანია საჩივროს წიგნს ჩაცკერის. ალბათ დიდი ნაკლი შენიშნა და ჩაწეროს უნდა.
— არა! ეს კაცი გამგე მშაა, და საჩივროს წიგნი იმითომ უკირავს ხელში ამდენ ხანს, რომ სხვებმა არაფერი ჩაწერონ შეი.

ბრძოლა დოლარისა და სტერლინგის შორის გრძელდება (აზნებოდან).

ქროტაკოვი

მუხა: — ძიძგი, ძიძგი მამალაო, შენ იცა და მაგანაო.

მ ა შ ი ნ

(სტინა) მუკ-ში*)

მოქალაქე: — მუკი ესაა არა?

დარაჯი: — რა ყოველდღე მე-კითხები, რა საქმე გამიჭირე!

მოქალაქე: — როგორ თუ გავიჭირე, ვის უბედავ მაგას. იცი რას გიზამთ?! ბრრრ. (შედის „მუკის“ შიშობაში).

მემ ქალი: — ნუ მიშლით მუშაობას!

გამგე: — რაშია ბატონო საქმე?

მოქა: — ბატონიკა ხარ და ქალბატონიკ. რას იზინებით!

გამგე: — არა, ბატონო — ამხანაგო, მე...

მოქა: — ხმა! ესაა ხომ ჩვენი, უღმერთოების კავშირის საწარმოო სექტორი.

ბუზხალტერი: — დიახ, ფული გინდათ არა? — არა გვაქვს.

მოქა: — როდის მომცემთ?

ბუზხალტერი: — შემოიარეთ და ოდესმე იქნება...

მოქა: — ამდენი ტყუილი? მარაალია ეს ბინა წინად ეკლესია კო. ისიც მართალია, რომ მღვდელ-მონაზვნები აქ მოსიარულე მრევლს ატყუებდნენ, მაგრამ თქვენც მათ არ უნდა მიბადოთ.

*) მუკი, ალბად მიგრძობს უომერტოთა კავშირია.

სიღნაღის აბანო

ვდგევარ აბანოს „დერეფანში“ და ველი რიგს.

— რა უბედურებაა აქ! — იძახდა ერთი მოხუცი გაკვირვებით აბანო და ზამთარში ასეთი ცივი გაგონილა?

— მეხი კი დავაყარე ასეთ ქალაქის საბჭოს, უხეირო თავჯდომარეა თავზედა, — ცხარობდა ვილადი დაბერი.

ბევრი „ქება-დიდება“ მოისმინა ჩემმა ყურებმა.

„რაღაც“ ორი, თუ სამი საათის ცდის შემდეგ ჩემი რიგიც დადგა.

ტანსაბაზად აოვემზადე. ჩემმა უნებურად კბილებმა „მაზურკა“ დაუჭრეს.

— გასაპნული ტანით ჩაცვურდი აბანოში და გაყინული ძვლები შენობა.

ხელმეორედ გავისაპნე და ვაბის შესება კვლავ თბილი წყალით მოვიხდომე. მოვლმევი მილი. ცივი წყლის შეხებმა კვლავ ამძაგდავა. არ იქნა და არა, თბილ წყალს ვერ ვეღირსე. შეიქნა „ნომრებში“ ყვირილი, ხმაურობა, ძახილი, მაგრამ

განგე: — აჰ, როგორ გეკადრებათ. მობრძანდით ხვალ, ზეგ, მაზეგ და...

მოქა: — სამი თვეა დავდივარ, სულ სამი თუმანია, ესე იგი თითო თვეზე თითო თუმანი მოდის.

ბუღალტერი: — მერე რა. რუსული ანდაზა მაინც არ გახსოვთ, რაპირებოლს სამ წელს ელიანო. აქ მუკი არის, ზარაფხანა კი არაა,

აბანო — კაცი არ იყო მშველელი. ვარ გასაპნული ისე, რომ თვალები ძლივსლა მიჩანს და ვკანკალებ უბედური.

უცებ ჩემს „ნომერში“ ვილადი წვეგრემანი ქალის თვალებმა შემოანათეს და მოჩვენებასავით იმ წამსვე გაქრენ. (კარებს საკეტავი არ ჭონდა შიგნიდან და დროებით საკეტავს მაგიურლი დანის ტარი გადმოიჩინა-ოიყო).

ვაი, სირცხვილო და თავის მოკრავ! მაგრამ სირცხვილი დროებით გეგრძნე გადავლოთ, — გავიყინე კაცი კბილებმა რაკუნს უმატეს.

ძალზე რა გავითოშე, არც ვაციე. არც ვაცხელე და გასაპნულ ტანზე ჩავიცივი ტანსაცმელი.

ეს იყო კარებიდან გამოვიდოდი, რომ უეცრად ელნათურები ჩაქრენ. „დერეფანში“ ატყდა ერთი ორომტრიალი, სტვენა, ლანძობა-გინება, „ხელი გამიშვი“ — ს ძახილი და სხ. ვლჩევე ყველას: თუ შემდგვისათვის განიზრახოთ აბანოში წამოსვლა წამოღეთ: ელნათურები, თბილი წყალი, და კარების სარახვევა. **შიხლი, ნსკი პო.მგა**

რომ თულო ვჭრათ მოქა: — რააო?

გამგე: — რაზე ჯავრობთ, ამხანაგო... უკანასკნელ პატიოსან სიტყვას გაძლევთ, როგორც გვექნება მიიღებო...

მოქა: — მერე როდის, როდის!

ბუღალტერი: — მაშინ, მაშინ, ამხანაგო!

ტარზან.

თესვის დროა!

პან. ფულეზო

გოდორი

თესვის დრო ახლოვდება.
გაზაფხულის პირია,
ხენას თუ ხელი მიჰყავი
შველა ხომ არ გჭირია?
სიზარმაცით ხომ არ ხარ
თემში გამოჩენილი.
გეგმა თუ შეასრულე
თუ ხარ ჩამოჩენილი?!

ლაფში ხომ არ ჩაფლულა
გუთანი და ხარები,
დღეებს ხომ არ ალაშქრებ
უსაქმური მოქნარებით?!

ტრაქტორის შეკეთება
ხომ არ დაგივვიანდა
სათესლე მარჯოლეული
იქნებ გაგინიავდა!?

სახნისი და საცვითი.
გუთანი და ტრაქტორი
მომიძარჯვე, მოხანი,
გახდი სხვის თანასწორი.

შენს მეზობლად რომ არის
მიხაკი და ვიგია,
დღე-ღამეებს ასწორებს
ნუ თუ ვერ გაგიგია.

გაიჩინე გუთანი
დატრიალდი ჯარადა,
არ დატოვო იცოდე
ციდავ მოოხნაიდა.

დადგი ბელტი-ბელტზედა
აგუგუნდეს ტრაქტორი.

„ზუგდიდის ალიტერნატივი“ ამგვარ გადღობა 7.000 მანეთს.

ვამ, შეიღო ათასი
გამგის გადაყლაპულ
ჩუმად აცოცებულ
შენ, სახაზინო ფულა!

ვან, როგორ განადგურდი
საქმე შეგემთხევა ცული,
გამგე ხომ — ყარგად არის
ახურავს კაცის ქული!!

რომ შრომაში არ გყავდეს —
ერთიც შენ თანასწორი.
დახანი. გადამტუნე
ეწერი და ვანიო,
არ დახოვო ძალ-ლონე
არ დაშურო ხანიო. მანი.

ელვა

ახალი კურსები

დღეშეთი. კოოპერატივში გაიხსნა
ლანძღვა-გინების გრძელვადიანი კუ
რსები. კურსებს ხელმძღვანელობენ
კომ. გამგე და ნოქრები- მეცადინე-
ობა სწარმოებს ყოველ დღე.

დღეშელი

ჩაბრი ტყვით

ნარკოტული. კოოპერატივში გადღობა
სწავიბა გააძლიეროს კულტურული
ბის ტემში და წელაწადში ნაცვლიდ
ორისა — სამჯერ მაინც მოაწყოს
სალამო-წარმოიდგენა მუშებრისათვის.

ტანგეს

შეჯიბრება

ნავგაზაო. (ნარტილის რაიონი)
ცოლეკტივის წისკილის გამგემ შე-
ჯიბრებაში გამოიწვია ვირთაგები.
შეჯიბრება შეეხება ფქვილის ქურ-
ლობას, ჯერჯერობით გამგე გამო-
დის გამარჯვებული.

— გლენჯომის სასადილოში შიმ-
შილისაგან სული განუტევა რამოდე

ნიმე თავგანამ, ამ მოვლენამ დიდად
დაალონა გამგე, რის გამოც გადას-
წყვიტა ამიერიდან იზრუნოს ნამ-
დვილი სასადილოს მოწყობისათვის.

მიზრალი

„კულტურული“

ქვემო-მაჩხანი, (სიღნაღის რაიონი)
სამკითხველოს დარბაზი სალა-
ზიანდაროთ გადაეცა ადგილობრივ
ოსაქმოს ახალგაზრდობას. გა-გე შე-
თაურობს მათ და აწარმოებს მათ
შორის შესაფერ „მუშაობას“.

კანდოელი

„ხამშივარი“

ზუგდიდის. უმაღ. სასწ. მოსამ-
ზადებელ კურსების მსმენელნი
ღრუბ „მწუხარებას“ გამოსთქვა-
ვენ ზოგიერთი ლექტორის უგზო-უკ-
ვლოთ დაკარგვის გამო და პირობას
დებენ მათ მიერ გაცდენილი საათე-
ბი ჩათვალონ გაუქმებულად.

შორაპნელი

გიულის-ძელიას (აქვე) ეროვნულ
ლექს დასაწყისი აკლა (წინა კვირის
სტრის თანა-შრომლები ხომ არ გა-
ქათავდენ?) ანტიომ ვერ გავიგეთ,
რომელ კუთხეში ან რომელ კოოპე-
რატივშია ნოქრად ის ვასო აბესაძე,
რომელსაც თქვენი ლექსი ეხება.
მაინც მოგვყავს დამახასიათებელი
ნაწყობი:

ვასო დადგა ნოქრად
ვაქეჩილი ლოთი,
ფულს ხარჯავდა ოხრად
ღვინოს ხამ — უთლით..

წერა შევიძლიათ, განაგრძეთ.

კიტიას (გოდორი) გამოგზავ-
ნეთ მასალები „ინტერადა“ არ
დაიბეჭდებიან.

მ-ს (აქვე) ისეთია თქვენი ლექსი
„ნიანგეორობის ქაელი“, რომ ვი-
ნა(წაიკითხა (ჩვენს გარდა) — დაა-
წყებინა ბლავილი. ლექსის დასაწყისი
სში სწერო.

ნიანგეორობის ქაელი
დამჩნედა აღარ მასვენებს
და თუ რამ აღარ ვილონე,
ვიცი ეს შემგობს გლახ სენებს

დასასრულში — ამბობთ:

აზრი კარგია, თქვენც ხედავთ
რითმებიც მოწყობილია,
შეატრული ნაწარმოები
ამაზე კარგი ტყვილია.

ამბობენ: „თავის ჩება კიტრად
ღირსო“. მაგრამ ზოგიერთი ლექსი
კატრის ფასადაც არა ღირს“...

კობ-ლის. (აქვე) მოგვყავს ნაწყვე-
ტ თქვენი — ლექსიდან. რომე-
ლიც მომარაგების სახ. კომისარია-
ტის თანამშრომელს ჩ-ს ეხება (უც-
ვლელად).

სკამი სკამზე დაუდვია
ზინაილას ციყვიციოთა
ოდესმე დარბაისელი
იგინება ბრიყვიციოთა

მოგავიწყობთ, რომ ციყვებში არც
სკამის სკამზე დადება იციან და
არც ლექსების წერა! გაცნობებთ
აქსთანავე, რომ როცა ნიანგვი
თქვენი ლექსის ნაწყვეტი და ჩენნი
შენიშვნა წაიკითხა ასე ჩაუღიქსა.

ზინაილა გააფრთხილეთ,
უხეშების მტერი ვარ;
ციყვები რომ ლექსს არ სწერენ
ამით ბედნიერი ვარ!

განმარტება

„ნიანგის“ მესამე ნომერში მოთავსებული
სტობა, კსპის პეტრეტიკუმის დირექტორ
აბ. არჩილ ჩაიხაიას შესახებ, თითქოს პან
გაფელანე - ტექნიკუმის ც. ლეტი, — არ შე-
ფიცდება სინამდვილეს.

ფ. ქრი დაზგანსთან

— წუბელი საშარო ვნახე, ვითომ ქარი ამოვარდნილიყო და ჩემგან შეკერილ
ქალბთს ვეღლა ფოლკლორულ დასცვენოდა... მართლაც რომ ამოვარდეს ხომ...